

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15184/2022
10.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бора Ристић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1294/21 од 20.05.2022. године, у седници одржаној 10.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1294/21 од 20.05.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1294/21 од 20.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 31/20 од 01.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име израђеног вештачења у предмету Основног суда у Врању, Судска јединица у Прешеву П 3257/10 уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање код Републичког фонда ПИО, Филијала у Врању, тако што ће предати МУН образац за уплаћене доприносе. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да за тужиоца на име израђеног вештачења у предмету Основног суда у Врању, Судска јединица у Прешеву П 2593/11 уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање код Републичког фонда ПИО – Филијала у Врању, тако што ће предати МУН образац за уплаћене доприносе. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати награду за израђено вештачење у предмету Основног суда у Врању, Судска јединица у Сурдулици П 3652/10 у износу од 6.480,00 динара са законском затезном каматом од 30.01.2018. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да за тужиоца уплати на износ од 6.480,00 динара, на име израђеног вештачења у предмету Основног суда у Врању, Судска јединица у Сурдулици П 3625/10 доприносе за пензијско и инвалидско

осигурање код РФ ПИО – Филијала у Врању, износ од 1.920,00 динара, као и да преда МУН образац за уплаћене доприносе. Ставом петим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати награду за израђено вештачење у предмету Основног суда у Врању, Судска јединица у Сурдулици П 1293/11 у износу од 2.656,00 динара са законском затезном каматом од 30.01.2018. године до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да за тужиоца уплати на износ од 6.480,00 динара на име израђеног вештачења у предмету Основног суда у Врању, Судска јединица у Сурдулици П 1293/11 доприносе за пензијско и инвалидско осигурање код РФ ПИО Филијала у Врању, износ од 704,00 динара, као и да преда МУН образац за уплаћене доприносе. Ставом седмим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 36.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1294/21 од 20.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члан 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да нема потребе за уједначавањем судске праксе, имајући у виду разлоге нижестепених судова за одбијање тужбеног захтева за накнаду материјалне штете услед застарелости потраживања исте. Наиме, у смислу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, тужена би била одговорна за штету коју је њен орган у вршењу или у вези са вршењем својих функција проузроковао тужиоцу, као вештаку који је обављао свој стручни задатак односно израдио налаз и мишљење у предметима за које је био ангажован, међутим, тужилац је пропустио да у роковима прописаним чланом 376. ст. 1. и 2. Закона о облигационим односима оствари право на накнаду штете судским путем. Правилно је одбијен тужбени захтев тужиоца да на име израђеног налаза и мишљења у предметима Основног суда у Врању, Судска јединица у Прешеву П 325/10 и П 2593/11 уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање код Републичког фонда ПИО – Филијала у Врању, тако што ће предати МУН образац за уплаћене доприносе, с обзиром да је утврђено да су у вези наведених налаза и мишљења предате пријаве о уплати доприноса МУН образаца, на који начин је тужена извршила своју обавезу.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овом спору поднета је 31.03.2017. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 10.000,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено је у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан под ношења тужбе, из чега следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Имајући у виду напред наведено, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић